

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.254 van 4 maart 2002
in de zaak A. 82.054/XIV-3479.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. VERHELLEN,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Brabantdam 175

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 20 januari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999, waarbij het verslag en het dossier worden neergelegd ter griffie;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE die, loco advocaat J. VERHELLEN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 mei 1998 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 10 september 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 3 december 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat zij besluit tot het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag; dat dit bedrieglijk karakter wordt gemotiveerd op grond van onwetendheid en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen inzake zijn arrestatie, detentieperiode en ontsnapping uit het gevangenenkamp; dat deze beslissing verder overweegt:

“(…)

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe nog geloof te hechten aan betrokkenes verklaringen met betrekking tot zijn vermeende arrestatie, detentie en ontsnapping. De medische attesten die betrokkene voorlegde doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. (...)”

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar nota onder het kopje "Met betrekking tot de ontvankelijkheid" uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3. Overwegende dat ter terechtzitting blijkt dat het verblijf van de verzoekende partij is geregulariseerd met toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat derhalve, op grond van artikel 4, tweede lid, van deze wet de verzoekende partij thans is gemachtigd tot verblijf in het Rijk; dat deze verblijfstitel niet dezelfde gevolgen heeft als een verblijfstitel verleend op grond van de declaratieve beslissing van erkenning als vluchteling; dat de verzoekende partij derhalve een

belang behoudt bij het beroep tot vernietiging van de thans bestreden beslissing van de commissaris-generaal;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel onder meer aanvoert dat “de bestreden beslissing (...) niet deugdelijk (is) gemotiveerd nu deze in de eerste plaats gebaseerd is op een aantal vermeende tegenstrijdigheden en onjuistheden in de verklaringen van verzoeker die de geloofwaardigheid van verzoekers getuigenis zouden ondergraven”; dat zij vervolgens de juistheid van deze tegenstrijdigheden betwist; dat zij tenslotte aanvoert dat “bovendien (...) zonder enige motivatie (wordt) beslist dat de voorgelegde medische attesten (...) geen belang hebben” en dat “deze (...) nochtans zeer ernstige aanduidingen (geven) van zowel psychische als fysische letsels die het gevolg zijn van foltering (voor wat de fysische letsels betreft gaat het om foltering met sigarettenpeuken)”;

4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord stelt dat “aan de hand van de bestreden beslissing (...) verzoeker zeker in staat (is) zich een inzicht te verschaffen in de motieven zodanig dat hij kan weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft”, dat “uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent, aangezien hij de aangevochten beslissing volledig bekritiseer(t) (...)” en dat “hierdoor (...) het doel van de motiveringsverplichting in casu (is) bereikt”; dat zij verder betoogt dat “verzoeker (...) de vastgestelde tegenstrijdigheden (tracht) ongedaan te maken” en dat “de uitleg die verzoeker daarbij geeft (...) evenwel niet overtuigend (is)”;

dat de eerste verwerende partij vervolgens antwoordt op de kritiek van de verzoekende partij op de door deze aangevoerde tegenstrijdigheden; dat zij tot slot stelt dat “wat (...) de overhandigde medische attesten (betreft) dient te worden vastgesteld dat deze in overweging zijn genomen, maar dat deze, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet van die aard zijn om de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken.”;

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niets uiteenzet met betrekking tot de gegrondheid van het middel;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord met betrekking tot de gegrondheid van haar middel, repliceert dat de “verwerende partij (op)werpt (...) dat aan de motiveringsplicht is voldaan nu verzoeker in staat is geweest kennis te nemen van de opgegeven motivering” en dat “gezien de motivering niet deugdelijk is, (...) dat echter geenszins het geval (is)”, dat de “verwerende partij (voor)houdt (...) dat verzoeker de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden probeert ongedaan te maken” en dat “dit (...) geenszins het geval (is)”;

dat zij betoogt dat “die zogenaamde tegenstrijdigheden (...) er eenvoudigweg niet (zijn) en (...) enkel (bestaan) in de

lezing die de verwerende partij aan de verklaringen in het verhoor geeft”; dat zij tenslotte het volgende stelt:

“De "tegenstrijdigheden" die verwerende partij in de verklaringen van verzoeker meent te kunnen vaststellen zijn dus geen tegenstrijdigheden. Het is duidelijk dat verwerende partij eigenlijk zoekt om zoveel mogelijk tegenstrijdigheden te kunnen vinden. Daarbij wordt ook geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker op zeer moeizame wijze dient te converseren via een tolk en dat hij lijdt aan psychische moeilijkheden die het gevolg zijn van traumatische ervaringen (zie stuk 7). Het is wellicht onmogelijk dat een verhoor van een dergelijke persoon, in die omstandigheden afgenomen, geen passages zou bevatten die als tegenstrijdigheden zouden kunnen worden gelezen. Louter op die basis besluiten dat er geen gronden zijn om politiek asiel te verlenen kan dan ook niet beschouwd worden als een deugdelijke motivering.”;

4.5. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd; dat zij o.m. aanvoert dat zonder enige motivatie beslist wordt dat de overgelegde medische attesten geen belang hebben; dat deze nochtans “zeer ernstige aanduidingen (geven) van zowel psychische als fysische letsels die het gevolg zijn van foltering”; dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op het motief dat “de medische attesten die betrokkene voorlegde (...) geen afbreuk (doen) aan voorgaande vaststellingen”; dat verzoeker derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zulks uiteraard de kennis van de motieven van de beslissing vereist; dat derhalve het verweer van de eerste verwerende partij dat het doel van de motiveringsplicht is bereikt doordat zij aan de hand van de bestreden beslissing in staat is zich een inzicht te verschaffen in de motieven, niet opgaat ten opzichte van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de eis van materiële motivering inhoudt dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de commissaris-generaal, na een aantal onwetendheden en tegenstrijdigheden te hebben vastgesteld in de verklaringen van de verzoekende partij, besluit dat deze vaststellingen “niet toe(laten) nog geloof te hechten aan betrokkenes verklaringen met betrekking tot zijn vermeende arrestatie, detentie en ontsnapping” en dat “de medische attesten die betrokkene voorlegde (...) geen afbreuk (doen) aan voorgaande vaststellingen”; dat één van de medische attesten waarop deze beslissing doelt en die

verzoekende partij bij de commissaris-generaal heeft neergelegd, een rapport is van 23 september 1999, van Dr. Ph. VAN PETEGEM en Dhr. Tom ROES; dat dit medisch attest het volgende vermeldt:

“(...) De interviews op de dienst vreemdelingen zaken vormen voor hem een bijkomende bron van acute stress en leiden tot dissociatieve symptomen zoals vermindering van het zich bewust zijn van zijn omgeving, gaande tot totale desoriëntatie in ruimte en tijd, derealisatie, verminderde aanspreekbaarheid.

Wij menen dan ook dat deze stoornissen ernstige beletsels vormen om tijdens de interviews op het commissariaat op een coherente wijze verslag uit te brengen van het gebeurde.

Derhalve dient er o.i. gewacht te worden tot betrokkene hersteld is van voornoemde Post Traumatische Stressstoornis voordat men een oordeel kan vellen over zijn situatie. Daarbij komt dat het risico op psychische decompensatie bij een voorbarig besluit o.i. zeer waarschijnlijk is.”;

Overwegende dat de verzoekende partij via dit medisch attest tracht te bewijzen dat haar gezondheidstoestand verklaart waarom de interviews geen geloofwaardig asielrelaas bieden; dat uit de bestreden beslissing noch uit het dossier zoals het er ten tijde van de bestreden beslissing uitzag, kan worden afgeleid waarom aan dit medisch attest wordt voorbijgegaan, ondanks het feit dat daarin juist gesteld wordt dat de verzoekende partij stoornissen vertoont die “ernstige beletsels vormen om tijdens de interviews op het Commissariaat op een coherente wijze verslag uit te brengen van het gebeurde”; dat derhalve niet blijkt dat de commissaris-generaal naar recht en rede de feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld, derwijze dat de bestreden beslissing steunt op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 september 1998 waarbij aan XXX het verblijf wordt geweigerd en waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de tweede verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.